

Остави се! Убедиха се всички, че тамамъ сега му е времето да се основе въздържателно дружество. Само Данко Харсъзина — да се чудишъ и маешъ — цѣлъ Тома невѣренъ. Бре и тъй говориха и инакъ говориха — той си седи въ кюшето, подсмива се подъ мустакъ и пуца по нѣкоя скептическа*) думица.

„Време е вече да . . . таквозинака — ораторствува Дочоолу — да основемъ . . . тунканака . . . разбирашъ ли, едно дружество . . .“

А Данко пуца едно „нейси!“

„Пиянството, почитаеми господа, — нанизва бай Таки — се отразява зле на работитѣ ни, на здравето ни, на поколѣнието ни“.

„Бошлафъ!“ шепне Данко и се подсмива подъ мустакъ . . . „Но и безъ пѣтли съмва. Нѣма сега за единъ Данко да напустнемъ възвишената идея“.

Оставиха Данко да си сучи мустака и се заеха съ съставянето на дружеството. Решиха да кръстятъ дружеството „Въздържание“, да помолятъ даскала да имъ напише единъ уставъ. Даскалътъ ще-не-ще трѣбва да напише устава, защото, ако питате, той прѣвъ пжтъ пуста филия за това дружество.

За сега инициаторитѣ се ограничиха да избератъ, както се практикува отъ памти-вѣка, едно настоятелство. Избраха: Бай Ганю, разбира се, председателъ, Танасъ Дочоолу, като стопанинъ, подпредседателъ, а бай Таки — касиеръ.

Готово! Где се е чуло и видѣло изборъ да стане, че да нѣма черпня? Не може. Така си е било, така си е и така ще отиде.

Подпредседателътъ, като стопанинъ, прѣвъ се отсрами — повика момчето и му пошепна: „Отъ старото две кила, скоро!“

Донесоха виното. Че вино, вино ли е туй, сухиндолското, — кристалъ, да го вземе дявола!

— Е хайде наздраве, да е хаирлия! Да живѣе председателътъ, ура! —

— Благодаря, да живѣе Негово Царско Височество и почитаемото правителство — Ура! Долу пиянството! . . .

Отсрами се и бай Ганю. Отсрами се и бай Таки.

*) Скептическа — съ съмнение, съ недовѣрие.